

har været åbnet om medlemskab, er kapitlet om euroen for så vidt færdigbehandlet. De pågældende lande har været kapitlet igennem sammen med os andre og har ikke haft ønsker om særordninger, overgangsordninger eller andet. De ønsker medlemskab, så snart det kan lade sig gøre, så snart de selv opfylder betingelserne.

Det forholder sig faktisk sådan, at de ikke beder om den fleksibilitet eller den smidighed for deres vedkommende, som nogle taler om. De beder ikke om det.

Ja, det er endda sådan, at de jo i det hele taget ikke er tilhængere af, at vi skal udvide bestemmelserne i Amsterdamtraktaten, således at der bliver en øget adgang til et såkaldt forstærket samarbejde. De beder ikke om det, for de har den frygt, at hvis man indfører noget sådant, kan de risikere at blive andenklassemedlemmer, blive henvist til ikke at være med helt og fuldt, og det er det, de ønsker.

Det er jo ikke mærkeligt, at de ønsker det, de kan jo se, at andre fattige lande, som er med i EU, har haft en voldsom og bemærkelsesværdig økonomisk fremgang. Det har de gamle medlemmer, det har Danmark, det har Finland, men det har især de fattige i klassen, Irland og Portugal, som har haft en bemærkelsesværdig og meget fin økonomisk fremgang, som også giver dem mulighed for at udvikle deres sociale velfærd.

Central- og Østeuropa ser jo nøje på dét. Den udvikling, som de fattige EU-lande har gennemgået, ønsker de også at gennemgå for deres eget lands vedkommende, og det kan jeg godt forstå.

Hr. Holger K. Nielsen havde det særlige ræsonnement i forhold til Østeuropa og dette med et forstærket samarbejde, at dér skulle vi så lave nogle alliancer. Jeg synes, jeg vil gøre hr. Holger K. Nielsen opmærksom på, at netop Sverige og Storbritannien – som hr. Holger K. Nielsen i øvrigt læner sig op ad, for vi står jo ikke alene i eurodiskussionen – er lande, som er meget skeptiske over for ideen om et såkaldt forstærket samarbejde. Det er ikke her, hr. Holger K. Nielsen vil finde allierede.

Et par bemærkninger om regeringskonferencen: Der forhandles nu. Lad mig gøre det fuldstændig klart, at den danske regering ønsker et resultat af forhandlingerne under fransk formandskab, og vi gør konstruktivt, hvad vi kan for at tilvejebringe et resultat. Hvorfor? Fordi der er enighed om, at denne regeringskonference med en relativt begrænset dagsorden skal

gøres færdig, således at EU kan gøre sig klar til udvidelsen. Det er det, der er afgørende for Danmarks indsats i regeringskonferencen. Vi ønsker den færdig, således at EU kan gøre sit arbejde færdigt og være rede til at optage nye medlemmer fra slutningen af 2002.

Der føres disse forhandlinger, men ændrer situationen sig her, hvis Danmark siger nej? Overhovedet ikke. Forhandlingssituationen for regeringskonferencen er nøjagtig den samme, og derfor er jeg oprigtig forbavset over, at nogle siger, at ved et nej ændrer den forhandlings-situation omkring regeringskonferencen sig pludselig. Hvordan skulle den det? Der er ikke noget ændret i forhold til bestemmelser om flertalsafgørelser eller stemmevægt i Minister-rådet eller sådan noget. Der ændres ikke en tøddel ved det, hvis Danmark skulle gå hen og sige nej.

Den eneste ændring, der vil ske ved et dansk nej, er – hvad jeg ville frygte – at Danmark får ringere mulighed for at påvirke det samlede resultat. Det er den ændring, der vil ske ved et nej på regeringskonferencen.

Der er blevet spurgt igen i dag fra flere: Bli-ver der en folkeafstemning om traktatresultatet fra Nice? Svaret er, som jeg har sagt det flere gange her i Folketinget – ja, mange gange, igen-nem mange måneder – at en endelig beslutning om, hvorvidt der skal være folkeafstemning el-ler ej, kan vi selvfølgelig ikke træffe, før juri-sterne har haft mulighed for at vurdere det en-delige resultat.

Men hvis regeringskonferencen ender med noget, som det tegner sig, omkring kommis-sionssammensætning, stemmevægt, flertalsaf-gørelser og det, der kan tænkes med hensyn til forstærket samarbejde, så er der intet i det, der nødvendiggør en folkeafstemning, og så er det ikke regeringens synspunkt, at der skal være en folkeafstemning. Det har jeg sagt mange gange, og der er ikke noget nyt i det; det er fortsat regeringens synspunkt.

Hr. Holger K. Nielsen havde det ræsonne-ment, at det jo går fantastisk godt med vores økonomi, og derfor kan vi lige så godt vente med at træffe beslutninger. Det er i strid med en meget god leveregel, ikke mindst i økono-misk politik: Man skal gøre de rigtige ting i ret-te tid. Man skal udvise rettidig omhu. Man skal lade være med at gribe ind, når det er for sent. Det kloge er at træffe beslutningerne, når det går godt; så kan det lade sig gøre. Vi har gang på gang set, at det gør mere ondt at træffe be-